

Arrest

nr. 178 410 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 161 319 van 3 februari 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 18 mei 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 161 318 van 3 februari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 10 december 2015 leggen de verzoeker en zijn partner D.S.M.A., die de Portugese nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 18 mei 2016 wordt de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning geweigerd.

1.4. Op 25 maart 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 187 801.

1.5. Op 3 augustus 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten ⁽¹⁾:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 09/06/2015 en op 25/03/2016)

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Gent samen met een vrouw van Portugese nationaliteit (D. S. M. A. A. (...), die met een geldige E-kaart in België verblijft. Op 28/04/2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Mevrouw D. S. M. (...) heeft twee minderjarige kinderen, de kinderen zijn afkomstig uit een vorig huwelijk met een andere man die dankzij dit huwelijk ook verblijfsrecht bekomen heeft. Uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat betrokkene een band met deze kinderen heeft opgebouwd. Mocht dit wel zo zijn, dan kan wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zowel betrokkene als mevrouw D. S. M. (...) wisten immers dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning of

een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene verklaart bovendien in het administratief verslag bij zijn arrestatie door de politie van Gent op 03/08/2016 dat zijn Portugese vriendin 2 maanden zwanger zou zijn en dat hij graag het kind zou willen zien opgroeien. Met betrekking tot de relatie tot een ongeborn kind, verklaart de RVV in één van haar arresten dat er geen relatie bestaat die mogelijk onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen zolang het kind niet geboren is. Het arrest 158196 van 10/12/2015 stelt immers:

"In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven tussen haar en het ongeborn kind, moet worden geduïd dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeborn kind."

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 09/06/2015 en op 25/03/2016).

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 23/09/2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Op 18/05/2015 verklaarde DVZ deze aanvraag onontvankelijk en gaf tegelijk een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 09/06/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Gent samen met een vrouw van Portugese nationaliteit (D. S. M. A. A. (...), die met een geldige E-kaart in België verblijft. Op 28/04/2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Mevrouw D. S. M. (...) heeft twee minderjarige kinderen, de kinderen zijn afkomstig uit een vorig huwelijk met een andere man die dankzij dit huwelijk ook verblijfsrecht bekomen heeft. Uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat betrokkene een band met deze kinderen heeft opgebouwd. Mocht dit wel zo zijn, dan kan wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zowel betrokkene als mevrouw D. S. M. (...) wisten immers dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning of een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene verklaart bovendien in het administratief verslag bij zijn arrestatie door de politie van Gent op 03/08/2016 dat zijn Portugese vriendin 2 maanden zwanger zou zijn en dat hij graag het kind zou willen zien opgroeien. Met betrekking tot de relatie tot een ongeborn kind, verklaart de RVV in één van haar arresten dat er geen relatie bestaat die mogelijk onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen zolang het kind niet geboren is. Het arrest 158196 van 10/12/2015 stelt immers:

"In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven tussen haar en het ongeborn kind, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeborn kind. "

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 09/06/2015 en op 25/03/2016).

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Gent samen met een vrouw van Portugese nationaliteit (D. S. M. A. A. (...), die met een geldige E-kaart in België verblijft. Op 28/04/2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Mevrouw D. S. M. (...) heeft twee minderjarige kinderen, de kinderen zijn afkomstig uit een vorig huwelijk met een andere man die dankzij dit huwelijk ook verblijfsrecht bekomen heeft. Uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat betrokkene een band met deze kinderen heeft opgebouwd. Mocht dit wel zo zijn, dan kan wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zowel betrokkene als mevrouw D. S. M. (...) wisten immers dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning of een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Betrokkene verklaart bovendien in het administratief verslag bij zijn arrestatie door de politie van Gent op 03/08/2016 dat zijn Portugese vriendin 2 maanden zwanger zou zijn en dat hij graag het kind zou willen zien opgroeien. Met betrekking tot de relatie tot een ongeborn kind, verklaart de RVV in één van haar arresten dat er geen relatie bestaat die mogelijk onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen zolang het kind niet geboren is. Het arrest 158196 van 10/12/2015 stelt immers:

"In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven tussen haar en het ongeborn kind, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeborn kind. "

CID:

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

1.6. Op 3 augustus 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 09/06/2015 en op 25/03/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van TWEE jaar:

Betrokkene diende een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Gent samen met een vrouw van Portugese nationaliteit (D. S. M. A. A. (...), die met een geldige E-kaart in België verblijft. Op 28/04/2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Mevrouw D. S. M. heeft twee minderjarige kinderen, de kinderen zijn afkomstig uit een vorig huwelijk met een andere man die dankzij dit huwelijk ook verblijfsrecht bekomen heeft. Uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat betrokkene een band met deze kinderen heeft opgebouwd. Mocht dit wel zo zijn, dan kan wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zowel betrokkene als mevrouw D. S. M. (...) wisten immers dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning of een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene verklaart bovendien in het administratief verslag bij zijn arrestatie door de politie van Gent op 03/08/2016 dat zijn Portugese vriendin 2 maanden zwanger zou zijn en dat hij graag het kind zou willen zien opgroeien. Met betrekking tot de relatie tot een ongeborn kind, verklaart de RW in één van haar arresten dat er geen relatie bestaat die mogelijk onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen zolang het kind niet geboren is. Het arrest 158196 van 10/12/2015 stelt immers:

"In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven tussen haar en het ongeboren kind, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeboren kind."

*Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend.

Dat verzoeker tevens een inreisverbod voor 2 jaar werd opgelegd.

2. Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« (...) »

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod in hoofdzaak gemotiveerd heeft op basis van het feit dat in hoofd van verzoeker niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers kind en met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn levenspartner in België, met de zwangerschap van verzoekers levenspartner en met verzoekers hangende procedure voor de hangende procedure voor een Belgische rechtbankbank waarbij haar persoonlijke aanwezigheid op de zitting dd. 27.10.2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, 17e familiekamer (cf. stukken 3 en 4) vereist is, en dit conform artikel 74/13 Vw..

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

3. Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar. Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

4. Dat in casu de bestreden beslissing stelt dat een inreisverbod van 2 jaar in casu “proportioneel is”. Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

5. Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het de hem vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing, inzonderheid het inreisverbod, dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt of er rekening gehouden werd met het hoger belang van zijn kind en met het hoger belang van zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand. Er zou evenmin gemotiveerd worden waarom een inreisverbod voor twee jaar werd opgelegd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissingen toont aan dat in die beslissingen de wettelijke en feitelijke motieven waarop de beslissing tot het opleggen van zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als inreisverbod steunen, op een duidelijke wijze kunnen worden gelezen. In de motivering van het inreisverbod wordt tevens op een uitvoerige wijze aangegeven waarom de termijn van hit inreisverbod twee jaar bedraagt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat er enerzijds rekening gehouden wordt met verzoekers aanvraag tot wettelijke samenwoning met Mevrouw D. S. M. A. A. (...) die de burgerlijke stand van Gent op 28/04/2016 weigerde te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent en er anderzijds rekening wordt gehouden met de zwangerschap van zijn partner. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou er bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening zijn gehouden met zijn specifieke omstandigheden.

*In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd:
“(...)”*

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het voeren van een theoretisch betoog doch laat de motieven die ter zake worden vermeld als dusdanig onbesproken. Met dergelijk betoog toont hij niet aan dat de thans bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, noch toont hij een schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.”

4.3.1.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. De tweede bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

4.3.1.2. Waar de verzoeker ter terechtzitting bij monde van zijn raadsman laat gelden dat wanneer de *supra*, onder punt 1.4., genoemde beslissing wordt vernietigd, ook de thans bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd, wordt erop gewezen dat – daargelaten de vraag of het een toegelaten uitbreiding van het enig middel, zoals aangevoerd in het inleidend verzoekschrift, betreft – de Raad bij arrest nr. 178 409 van 25 november 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 25 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft verworpen.

4.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt afgegeven omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie*” en hij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 9 juni 2015 en op 25 maart 2016 werden betekend. Tevens wordt in deze beslissing overwogen dat “*de burgerlijke stand van Gent (weigerde) de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent*” nu er was vastgesteld dat de

verzoeker *“een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”* en dat zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem bovendien niet automatisch een recht op verblijf geeft. Met betrekking tot de minderjarige kinderen van mevrouw D.S.M. wordt overwogen dat de kinderen afkomstig zijn uit een vorig huwelijk, dat uit het dossier niet kan worden opgemaakt dat de verzoeker een band met hen zou hebben opgebouwd en dat indien dit wel het geval zou zijn een terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op een gezins- en familieleven, nu de verzoeker en mevrouw D.S.M., gelet op de illegale verblijfsstatus van de verzoeker, wisten dat het gezinsleven vanaf het begin precair was. Voorts wordt inzake de vordering die betrekking heeft op de wettelijke samenwoning overwogen dat de persoonlijke verschijning van de verzoeker krachtens het Gerechtelijk Wetboek niet vereist is en dat de verzoeker, indien de procedure ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog zou kunnen worden geregistreerd, een visumaanvraag kan indienen. Ten slotte wordt in de eerste bestreden beslissing nog gesteld dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en het ongeborn kind waarvan zijn Portugese vriendin zwanger zou zijn.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hij ontvangen heeft op 9 juni 2015 en op 25 maart 2016, niet heeft uitgevoerd. Daarnaast worden in deze beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat de verzoeker, hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan twee jaar, waarbij nog wordt toegelicht dat *“de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning (weigerde) te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent”* nu er was vastgesteld *“dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”* en dat zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem bovendien niet automatisch een recht op verblijf geeft, dat de minderjarige kinderen van mevrouw D.S.M. afkomstig zijn uit een vorig huwelijk en uit het dossier niet kan worden opgemaakt dat de verzoeker een band met hen zou hebben opgebouwd, dat inzake de vordering die betrekking heeft op de wettelijke samenwoning de persoonlijke verschijning van de verzoeker krachtens het Gerechtelijk Wetboek niet vereist is en de verzoeker, indien de procedure ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog zou kunnen worden geregistreerd, een visumaanvraag kan indienen, en dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en het ongeborn kind waarvan zijn Portugese vriendin zwanger zou zijn. Ten slotte wordt in de tweede bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissingen voornamelijk lijken te steunen op het gegeven dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en dat niet blijkt of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen afdoende rekening heeft gehouden met zijn kind, met zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand en meer bepaald met de wettelijke samenwoning met zijn partner, met haar zwangerschap en met de hangende procedure voor rechtbank van eerste aanleg waarbij de persoonlijke aanwezigheid op de zitting is vereist.

In zoverre het betoog van de verzoeker gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.3.1.1., reeds werd uiteengezet.

Voorts blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezinsleven van de verzoeker en het hoger belang van het kind wel degelijk in rekening heeft gebracht. Inzake de wettelijke samenwoning wordt overwogen dat *“(o)p 28/04/2016 (...) de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning (weigerde) te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent”, dat er was “vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht” en dat bovendien “zijn intentie om wettelijk samen te wonen (...) hem niet automatisch recht op verblijf (geeft)”*. Omtrent het hoger belang van het kind wordt het volgende overwogen: *“(m)evrouw D. S. M. (...) heeft twee minderjarige kinderen, de kinderen zijn afkomstig uit een vorig huwelijk met een andere man (...). Uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat betrokkene een band met deze kinderen heeft opgebouwd. Mocht dit wel zo zijn, dan kan wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zowel betrokkene als mevrouw D. S. M. (...) wisten immers dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”* Voorts wordt overwogen dat de verzoeker *“in het administratief verslag bij zijn arrestatie door de politie van Gent (verklaarde) op 03/08/2016 dat zijn Portugese vriendin 2 maanden zwanger zou zijn en dat hij graag het kind zou willen zien opgroeien. Met betrekking tot de relatie tot een ongeborn kind, verklaart de RVV in één van haar arresten dat er geen relatie bestaat die mogelijk onder bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen zolang het kind niet geboren is. Het arrest 158196 van 10/12/2015 stelt immers: “In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven tussen haar en het ongeborn kind, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeborn kind.”* In zoverre de verzoeker laat gelden dat hij persoonlijke dient te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat *“de vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning of een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet (vallen) onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is”* zodat de verzoeker hieruit *“geen moeilijk te herstellen nadeel (kan) puren”, en dat “(i)n het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, (...) betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag (kan) indienen”*. De verzoeker gaat in het geheel niet in op deze concrete motieven van de eerste bestreden beslissing. Aldus toont hij niet *in concreto* aan dat de hierboven genoemde overwegingen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zouden zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zouden zijn. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de aangehaalde motieven niet afdoende zouden zijn. Hij brengt immers geen enkel element aan waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (ten onrechte) geen rekening zou hebben gehouden.

Ten overvloede, waar de verzoeker nog laat gelden dat zijn persoonlijke aanwezigheid voor de burgerlijke rechter vereist is, wordt erop gewezen dat dit niet wordt aangetoond. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit het gegeven dat een rechtsdag werd bepaald.

De verzoeker brengt ten slotte geen enkel gegeven aan over zijn gezondheidstoestand, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de eerste bestreden beslissing daarmee rekening diende te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten *“waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn”*. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd van twee jaar omdat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hij heeft ontvangen op 9 juni 2015 en op 25 maart 2016 niet heeft uitgevoerd. In tegenstelling tot wat de verzoeker tracht voor te houden, is de motivering inzake de duur van het inreisverbod dus niet beperkt tot de loutere vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een hem vroeger betekend bevel om het grondgebied te verlaten, doch betreft het twee eerdere bevelen die hij niet heeft uitgevoerd. Bovendien is de motivering inzake de duur van het inreisverbod (veel) ruimer dan de loutere vaststelling dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een hem vroeger betekend bevel om het grondgebied te verlaten en wordt ook overwogen dat de verzoeker een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waar geen gunstig gevolg aan werd gegeven, dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan twee jaar, waarbij omstandig wordt gemotiveerd omtrent de intentie van de verzoeker om wettelijk samen te wonen en de weigering tot erkenning daarvan, omtrent de minderjarige kinderen van de vrouw met wie hij wenst wettelijk samen te wonen, omtrent de door de verzoeker ingeleide vordering tegen de weigeringsbeslissing inzake de wettelijke samenwoning en omtrent de zwangerschap van de vrouw met wie hij wenst wettelijk samen te wonen. Hieruit blijkt dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 134 781 van 9 december 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de tweede bestreden beslissing, in tegenstelling tot de beslissing die het voorwerp uitmaakte van het beroep dat heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, op uitgebreide wijze wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot de afgifte van een inreisverbod heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN